

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

13 Φεβρουαρίου 1898

ΑΡΙΘ. 2.

ΜΙΣ ΑΡΙΑΣ ΟΡΝΕΙ

ΘΕΑΝΩ

Η

ΛΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΤΘΙΔΕΣ

Ἡθογραφικὴ μυθιστορία ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

ΚΕΦΑΛ. Α΄.

ΣΕΝΟΜΑΝΙΑ

Ἡ ἀριστοκρατικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀπεράντου αἰθούσης τοῦ μισσέ-Τζαννῆ πληροῦται ἀπὸ τοὺς γαργαλιστικούς τόνους τοῦ πιάνου καὶ ἀπὸ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα

τῶν προσερχομένων καταστολιστῶν ἀτθίδων εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ἐσπερίδα, ἣ ὁποία δίδεται... διὰ ν' ἀποτινάξωσιν, ἐπὶ τέλους, τὴν νάρκην τῶν τελευταίων θλιβερῶν περιστατικῶν τοῦ ψευτοπολέμου, καὶ νὰ ἐνθυμηθῶσιν ὅτι διὰ τῶν συλλογισμῶν καὶ τῶν δακρύων δὲν συνέρχωνται ἀπὸ τῶν συμφορῶν καὶ δὲν ἀναγεννῶνται τὰ ἔθνη—ἀλλὰ πρὸ πάντων, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶσι καὶ νὰ συναισθανθῶσι καλλίτερον, ὅτι ὁ Ἐτέμ εἶνε πολὺ μακρὰν τῶν ἀκόμη—κάτω ἐκεῖ! εἰς τὴν Θεσσαλίαν!...

—Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἔμπρὸς, κορίτσι μου, νὰ ξεμου-

διάσωμε λιγάκι! ἐφώναξεν ἀπὸ τῆς πατριαρχικῆς ἐδρας τοῦ ὀκίνητος ὄγκου τοῦ μισσέ-Τζαννῆ.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ χαριτωμένος οἰκοδεσπότης δὲν ἤλπιζε νὰ ξεμουδιάσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ βᾶρος τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ του, ἐν τούτοις ὁμῶς, διὰ τὰς ἄλλας ἤτο πλέον ἢ βέβαιος, ὅτι καὶ ὅταν ἀκόμη οἱ ἐνωμένοι χριστιανικοὶ στόλοι τῆς Εὐρώπης ἐβομβάρδιζον εἰς τὴν Κρήτην τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ Μοναστήρια, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπροδίδετο ὁλόκληρος ἡ τάλαινα πατρίς τῶν εἰς τοὺς παλαιούς βαρβάρους τυράνους τῆς, ὅτι καὶ τότε ἀκόμη δὲν εὔρον καιρὸν νὰ ξεκουρασθοῦν ἐκεῖνα! ἀπὸ τοὺς χοροὺς καὶ τὰ πιάνα καὶ τὰ τραγούδια, καὶ ἀπὸ τὰ πικ-νίκ καὶ τὰ κυνήγια τῆς Ἀλεπούς—καθὼς δὲν εὔρισκον τότε καιρὸν καὶ οἱ ἀρειμάνιοι καθαλιέροι τῶν νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὰς κλασικὰς ἐκεῖνας ὑποχωρήσεις!...

—Μὰ δὲ μοῦ λέτε, ντεμουαζέλ Φώφη, ἐρωτᾷ βελαδοφόρος τις ἀναιμικός δανδῆς μίαν νόστιμον γεροντοκόρην ἢ ὁποία ἐπερνοῦσε μέσα ἐκεῖ ὡς ὑπόψηφια ἐρωμένη—δὲ μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, ποῖα εἶν' ἐκεῖνη ἢ μετανουοῦσα Μαγδαληνὴ ποῦ κάθεται μόν' ἐκεῖ στὴν κόρη;

Ἡ δὲ ἐρώτησις αὕτη, τὴν ὁποίαν προσεπαθήσαμεν νὰ διερμηνεύσωμεν ἐδῶ, εἶνε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ γραφῆ ὅπως ἐξῆλθεν τοῦ πολυγλώσσου καὶ πολυφάγου στόματός του, εἴτε εἰς τὴν ἑλληνικὴν, τὴν προφορὰν τῆς ὁποίας ἐβιάζετο μετὰ τρομερᾶς ἀναλγησίας νὰ στρεβλώσῃ καὶ νὰ δολοφονήσῃ ὁ ἀσυνείδητος αὐτὸς ἐκφυλισμένος, εἴτε εἰς κάμμιν ἀλλήν παπαγαλιστικὴν ἀπὸ ἐκεῖνας τὰς ὁποίας σαλλατιδῶν ἀνεμάσα, καὶ τὰς ὁποίας ἐνέει αὐτὸς μόνον καὶ ὁ πολιτισμένος ἐκεῖ κόσμος.

—ᾠ, γιές, γιές! ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον καὶ ἡ ἄλλη ἐκεῖνη κόρη τοῦ χάι-λάιφ—εἶνε ἡ μὲς Θεανῶ Ἀθηναίδου. Ἐιντζίλ-αί, σέρ Τζῶρτζιάδες;—ἂν καὶ ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε πάντοτε, ὅπως λέγουν, οἶα καὶ ἡ μορφή...

—Θέγχι γιού, μὲς Φώφη! εὐχαριστεῖ εἰς τὴν ἀγγλικὴν καὶ ὁ γελοιωδέστερος ἐκεῖνος τῶν πιθήκων, διὰ νὰ μὴ νομισῶσιν ὅτι ὀμιλεῖ μόνον τὴν γαλλικὴν. ᾠ!... αὕτη λοιπὸν εἶνε ἡ μὲς Θεανῶ Ἀθηναίδου, ποῦ τὴν νομίζουν, ὡς τὴν ὠραιότεραν καὶ πλουσιωτέραν νύμφην τῶν Ἀθηνῶν; Ὄλ-ὄράϊτ! Ἄλλ' ἀφοῦ ἔχει τόσα ἑκατομμύρια, καὶ ἄλλους τόσους θαυμαστάς βέβαια, γιατί λοιπὸν κάμνει τὴν ὁσίαν Ματρόναν, ἄνευ λόγου;

—ᾠ, μονσιέ! ἀπαντᾷ καὶ αὕτη γαλλιστί τῶρα, εἶνε τὸ φόρτε τῆς αὐτό.

—ᾠ, μὸν Ντιέ! θὰ ἔλεγε κάνεις, ὅτι κλαίει τὴν ἐθνικὴν τῆς μοίραν! Μὰ δὲν τῆς πηγαίνει διόλου αὕτη ἢ πόζα! Καὶ τί ντουαλέτα εἶν' αὕτη! τί κτένισμα! ἔλεει-νολόγος, προσαρμόζων διπλωματικώτατα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του τὸ μονόκλ—ὡς νὰ μᾶς ἤλθεν εἰς κἀνὲν μνημόσυνον!

—Ἄλλ' αὕτη, κύριε κόρη—πρετήρησεν ἡ λαίδη, δὲν εἶνε φίρε οὔτε τῆς ἐποχῆς τῆς, οὔτε τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς. Δὲν λαμβάνει ἐξ Εὐρώπης κἀνένα ζουρνάλ τοῦ συρροῦ, οὔτε θέλει τὸν κόσμον. Νὰ ἔξυρατε τί τραβᾷ

Ἄφηνισθεὶς ἐξέφρασε τὴν παρατήρησιν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ θαλαμοφύλακος ὄζει βαρέως· ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε πάραυτα, ὑποστηρίζων ὅτι καὶ ἔξω ὑπῆρχεν ἡ αὐτὴ δυσώδης ὁσμή, καὶ ὅτι ὁ κόσμος ὁλόκληρος ἀπόζει.

Εἶνε καταφανές ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Χάινε πᾶν ἄλλο ἢ συμπαθείας ἠδύνατο νὰ καλλιεργήσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐν τούτοις μὴ δυνάμενοι νὰ ἀρνηθῶσιν ὀλοσχερῶς ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν ποιητικὴν του ἀξίαν, ἀνεγνώριζον μὲν αὐτὸν ὡς ποιητὴν, ἀμφιβόλου κατὰ τὰ ἄλλα μεγαλοφυίας, πάντως ὅμως μολυσματικὸν καὶ λεπρὸν. Προσπεπαταλευμένος ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ὀδύνης, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἀσθενείας του ὁ Χάινε, ἀνεμιμνήσκατο μετὰ πικρῆς μελαγχολίας ποιητοῦ τινος οὐτινος τὴν θλιβερὰν μοῖραν ἀναφέρουσι τὰ παλαιὰ χρονικά τοῦ Λίμπουργ. Κατὰ τὸ 1480 ἡ Γερμανία ἐνετρόφα εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ ποιητοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἦτο λεπρὸς καὶ ἐρίγει ἐν τῇ θλιβερᾷ μοναζίᾳ του, καθ' ὃν χρόνον σύμπασα ἡ Γερμανία ἐχειροκρότει καὶ ἐπανελάμβανε τὰς ποιήσεις του. Ὡς ἐπιλέγει θλιβερῶς ὁ Heine, ἡ δόξα αὐτῆ εἶνε εἰρωνία τοῦ Θεοῦ. Ἐνίοτε ἐν ταῖς σκοτειναῖς ὀπτασίαις μου νομίζω ὅτι βλέπω παρελθόντα πρὸ ἐμοῦ τὸν δυσμοῖρον ποιητὴν τῶν χρονικῶν τοῦ Λίμπουργ τὸν δυστυχῆ τούτον ἐν Ἀπόλλωνι ἀδελφόν μου. Ἴδου πόθεν ὀρμώμενοι οἱ Ἀγγλοὶ ἀπέδωκαν εἰς τὸν Χάινε τοσοῦτον σκληροτραχήλως ἀπανθρώπως τὸν τίτλον τοῦ λεπροῦ καὶ μολυσματικοῦ ποιητοῦ.

Ὁ Edmund Gosse ἀναφέρων ἐν τῇ «Σαββατειαῖ Ἐπιθεωρήσει» περὶ τῆς αἰωνιδίας τοῦ Χάινε ἐκ Γερμανίας ἀναχωρήσεως, καθ' ὃν χρόνον οἱ πάντες ἀπεξεδέγοντο αὐτὸν διάδοχον ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Γκαίτε, φαίνεται ἀπορῶν διὰ τὴν περιορρητικὴν ταύτην τοῦ Heine πρὸς τὴν πατρίδα του διαγωγὴν. Ἀλλ' ὁ λόγος εἶνε προφανῶς εὐεξήγητος. Οὔτε ἀποστάτης, οὔτε ἀρνησίπατρις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ Heine λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς καταστάσεως τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐκπατρισμοῦ του. Οὐδαμῶς ἐπίσης δυσεξήγητος ὁ μέγας πρὸς τὸν Ναπολέοντα καὶ ἀφοσιωμένος θαυμασμὸς του, καθ' ὃν χρόνον ρεῦμα Ἀντιναπολεόντειον διέτρεχε τὴν Εὐρώπην, ὃ δὲ Walter Scott συνέγραψεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν γνωστὴν ἐκείνην τοῦ Ναπολέοντος ἱστορίαν. Ὁ Ναπολέων ἐχαιρετίσθη ὡς Μεσσίας ὑπὸ τῶν ἐν Γερμανίᾳ Ἰουδαίων, καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο διηρμήνευσε θαυμασιῶς ὁ Χάινε ἐν τῷ Reisebilder, γράφων περὶ τοῦ Ναπολέοντος ὅτι καὶ ἐὰν ἡμέραν τινα οἱ ἄνθρωποι σιωπήσωσιν οἱ λίθοι θὰ ὀμιλήσωσι, καὶ ὁ βράχος τοῦ μάρτυρος τῆς Ἁγίας Ἐλένης θὰ ὀρθωθῇ φοβερός ἐκ τοῦ μέσου τῶν θλασσῶν καὶ θὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τὴν αὐτοκρατορικὴν του ἱστορίαν.

ΜΙΑΤ. Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ, διηγητὸς.

ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΣΕΛΛΑ

ΟΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΙΔΑ

«ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ»

Καὶ μὲς σαυτὰ τὰ παραμῦθια
Ὅλοι τὸ λέγουν - κι' εἶν' ἀλήθεια -
Δὲν πρέπει ἐδῶ νὰ λησιμονᾶς
Πῶς ὁ Ἀντάρτης βασιλεύει
Καὶ μ' ὄλ' ἀνίκητος παλεύει
Ὁ ἄρχοντας ὁ Μαιμωνᾶς ! . . .

Αὐτὸς χρυσώνει τὴ ζωὴ σου
Καὶ τὰ κλειδιά τοῦ Παραδείσου
Αὐτὸς μονάχα τὰ κρατᾷ !
Καὶ ὡς καὶ στὸ ἔρμιο σου τὸ χῶμα -
Ὡς καὶ στὴν κόλασι ἀκόμα
Κοῖνα σκορπᾷ καμαρωτὰ . . .

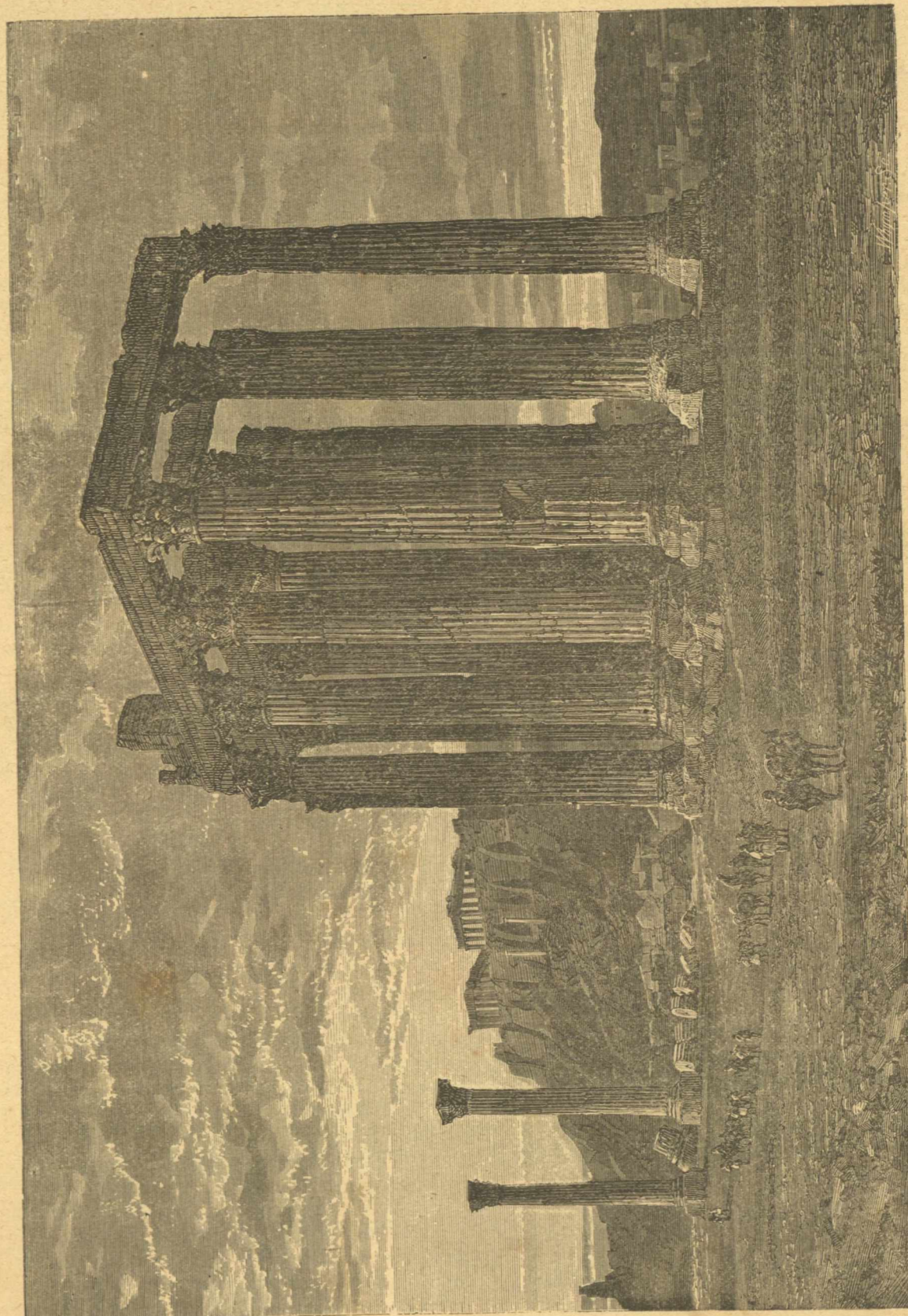
II

Βλέπεις αὐτὸν ἐκεῖ τὸ νέο
Ποῦ κάνει τόσο τὸ γενναῖο
Καὶ τὸν τρανὸ ; τὸ βασιλνᾷ ;
Σὲ κείνον εἶνε χαρισμένος
Κι' εἶνε νεκρὸς γαλβανισμένος
Μ' αὐτὴ τοῦ ἄδου τὴ φωτιά !

Καὶ πῶς ἐνῶ τὸ πᾶν κοιμᾷται
Ὁ νεῖος αὐτὸς περιπλανᾷται
Σὰν κυνηγὸς στὴν ἐρημιᾷ ;
Σὰν τί κυνήγι θέλει ναῦρον ; -
Εἶνε νυχτιὰ στυννὴ καὶ μαύρον !
Κάτω στὴν ἔρμη ρευματιὰ
Κρούα, θολὰ νερὰ κυλοῦνε -
Κέκεϊ κοντὰ κρυφομλοῦνε
Νεράϊδες στῆς καλαμιές ! . . .
Μὴν εἶνε κείνες ἡ παρθένες
Ποῦ τὸν προσμένουν ἔντροπιασμένες
Εἰς τὲς θλιμμένες τῆς ἰτιές ; -
Παράπονα καὶ μοιρολόγια
Καὶ τὰ γλυκὰ τῶν πάλι λόγια
Καὶ τὲς κατάρες τῶν γροικᾶ,
Ποῦ τὴν καρδιά του φαρμακώνουν
Καὶ σὰ μαχαίρια ξερορίζουν
Τὰ ἄπονά του σωθικά ! . . .

III

Καὶ νά ! στὴν ἔρμη πεδιάδα
Προβάλλει μιὰ σὰ Ναϊάδα
Τοῦ ποταμοῦ λευκὴ-λευκὴ !
- «Ποῦ πᾶς, παρθένα Ναζωραία,
Χαριτωμένη μου κι' ὄραία,
Τὴ νύχτα δώθε μοναχὴ ; »
- «Ἀπ' τὸ φτωχὸ μου μοναστήρι
Πάγω στὸ ἔρμιο κοιμητήρι
Μ' ἄνθους, λιβάνι καὶ κεριά,
Ποῦ κείττονται ἐκεῖ θαμμένα -
Ἄχ ! καὶ κοιμοῦνται πικραμένα
Ὅλα τ' ἀδέλφια μου νεκρά ! »
- «Ἄφεςτ' αὐτὰ τὰ παραμῦθια
Καὶ στὰ πιστὰ μου πέσε στύθια
Ποῦ ἀναψες λαῦρα φωτιά !
Κ' ἐγὼ γιὰ σὲ θάμαι, ψυχὴ μου !
Καὶ θὰ γενῆς κυρὰ δική μου,
Καὶ θὲ νὰ ἔβῃς παρηγοριά . . .
Δὲ σὲ γελῶ . . . Ἀλλά, μικρὸ μου,
Γιατὶ τ' ἀχείλι τὸ πικρὸ μου
Νὰ σπαρταρᾷ ποῦ σὲ μιῶ ;
Τρέμω φοικτὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσω !
Κι' οὔτ' ἕνα κἂν νὰ πλησιάσω
Βῆμα σὲ σένα δὲν τολμῶ ! -
Μὴν ἔχεις πάνω σου καὶ μάγια ;
Μὴ σὲ φυλάγουν τίποτ' ἅγια ; -

ΣΟΦΙΑ ΟΥΜΠΙΛΙΟΥ ΔΙΟΓ
ΝΑΟΣ ΟΥΜΠΙΛΙΟΥ ΣΟΦΙΑ

Ἐν ἔκτενεϊ κεφαλῶν περιγράφει τὸ Βυζάντιον, τὸ προπύριον τῆς Δύσεως, καὶ τοὺς Βυζαντινοὺς, τοὺς μόνους θεματοφύλακας τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ τοῦ μέλλοντος μεγαλείου τῶν Δυτικῶν Ἐθνῶν τῶν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀμαθείας καὶ βαρβαρότητος κυλισμένων μέχρι τῆς ἀλώσεως, ἀνασκευάζων εὐθαρσῶς καὶ μετ' εὐθυκρίας τὰς ἀκριτομυθίας καὶ ἐμπαθεῖς κρίσεις τοῦ Γίββωνος, Μοντεσκιού καὶ Φαλμεράιερ ὡς καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν. Ἄξιοσπούδαστον δὲ τυγχάνει τὸ μετὰ τὴν ἄλωσιν μέχρι τῆς Ἑλλ. ἐπαναστάσεως πλήρες γεγονότων μέρος ἔνθα περιγράφει τὰ παθήματα, τὰς συμφορὰς, τὰς καταπίσεις, τὴν ἀφόρητον τουρκικὴν τυραννίαν κτλ. Ἐκ ταύτης δὲ μέχρι τοῦ 1897 ἀποκαλύπτων ὡς ἐν κατοπτρῶ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας μηχανογραφίας τῆς διπλωματίας, τὰς βραδουρίας τὰς πρὸ καὶ μετὰ τὴν Βερολίνοιον συνθήκην ὡς καὶ τὴν συστηματικὴν καταδρομὴν Ἀγγλίας, Ρωσίας, Αὐστρίας καὶ Γερμανίας πρὸς ἐξασθένησιν καὶ παντελῆ παράλυσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἐν ἰδιαιτέροις κεφαλαίοις ἕπιτετα κατὰ περὶ προφορᾶς ζητήματος τῆς γλώσσης, ἐν οἷς διὰ μακρῶν καταδεικνύει τὸ στρεβλὸν καὶ πεπλάνημένον τῆς Ἑρασμικῆς κακοφωνίας, ἀποδεικνύει δέ, πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ νῦν γραφομένη καθαρεύουσα οὐδὲν ἄλλο τυγχάνει ἢ ἡ Κοινὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἣν ἐν ἰδιαιτέρῳ κεφαλῶν θεωρεῖ ἀδιστακτικῶς ὁ ἐνθουσιώδης φιλέλληθν προσωρισμένην ἵνα καταστή ἡ διεθνῆς γλῶσσα τοῦ πεπολιτισμένου ἐπιστημονικοῦ κόσμου, μηδεμιᾶς τῶν νῦν Ἑυρωπαϊκῶν γλωσσῶν λέγων, οὕσης καταλλήλου πρὸς διάπλασιν νέων ἰδεῶν καὶ σύνθεσιν εὐφώνων καὶ αὐτοτελῶν ἐπιστημονικῶν ὄρων.

Τέλος ἐν τῷ Ἐπιλόγῳ αὐτοῦ περιγράφων τὰς ἀποκομισθείσας ἐξ Ἑλλάδος τερπνάς ἐντυπώσεις τοῦ ὀ.κ. Roze ἐκθέτει ἐν ὀλίγοις τὴν διανοητικὴν προκοπὴν, τὴν κοινωνικὴν, οἰκονομικὴν, γεωργικὴν, ἐμπορικὴν κατάστασιν αὐτῆς καὶ ἀποθαυμάζων τὴν νηφαλιότητα καὶ λιτότητα τοῦ λαοῦ ὡς καὶ τὴν σεμνότητα τῆς Ἑλληνίδος γυναικός, διὸ ἀντεπεξέρχεται κατὰ τῶν ἐκ συστήματος συκοφαντῶν αὐτῆς καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ δὴ τοῦ Γερμανικοῦ τύπου κτλ. κτλ.

Ἐν δυτὶ λέξεσι, τὸ ἔργον τοῦ φιλέλληθνος ἱατροῦ εἶνε εἰλικρινὴ καὶ ἐντονος διαμαρτυρία κατὰ τῆς ἀδίκως καὶ συστηματικῶς διασυρομένης καὶ ἀπανθρώπως συκοφαντουμένης ἀτυχοῦς ἡμῖν Πατρίδος, προσωρισμένον δὲ νὰ διαδοθῇ καθ' ἅπαντα τὸν ἀμερικανικὸν κόσμον.

Ἡμεῖς δὲ ἄσμενοι συνιστῶμεν αὐτὸ καὶ εἰς πάντα ἀγγλίζοντα ἀναγνώστην, ὅστις οὐ μικρὸν διανοητικὸν ἀμῆτῶν θὰ ἀποκομισθῆται ἐκ τῆς ποικίλης ἱστορικῆς, φιλολογικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ταύτης πανδαισίας. (Ἀπευθυντέον τῷ συγγραφεῖ εἰς Νέαν Ὑόρκην 126 East 29th Street)

Γ. ΣΠΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Γάτος τενόρος

Τὸν κύνα Munito, ὅστις ἔπαιξε χαρτὰ καὶ δόμινο, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ παρισνοῦ κοινοῦ, ὑπερέβη τετράποδον ἄλλου εἶδους. Τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἦτο ἡ μεγαλοπρεπὴς τις γάτος, ἀνήκων εἰς ἓνα μουσικοδιδάσκαλον, ὅστις τὸν εὔρε ἐν τῷ δωματίῳ του ἔνθα εἶχε εἰσδύσει διὰ τοῦ πρὸς τὸν ἐξώστην παραθύρου. Ἄντὶ νὰ τὸν καταδιώξῃ ἀνηλεῶς, τῷ ἔδωκε τροφὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν διατηρήσῃ, τόσον διὰ τὴν χάριν τῶν θωπειῶν του ὅσον διὰ τὴν ὥραίαν του τρίχωσιν καὶ τὴν ὀξύτητα τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος, ὅστις καθ' ἐκάστην ἡσυχάζετο εἰς τὸ ὄργανόν του, παρετήρησεν ὅτι ὁ γάτος του, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δώσῃ τὸ ὄνομα « Α Ὑ λ ὀ ς » ἠκολούθει ἐνίοτε τὸ ἄσμᾶ του ἀρθρῶν ἤχους περιπαθεῖς. Ἀναλογισάμενος τὴν ἀγγλίσαν τοῦ κυνός Munito εἶπε. Διατί ὁ γάτος νὰ μὴ δύναται νὰ κάμνῃ ὅ,τι κατῳρθωσεν ὁ κύων; Ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης ἐνισχυόμενος, ἐπέτυχε μετὰ ἐξάμηνον ἐργασίαν, νὰ κάμῃ τὸν Αὐλὸν νὰ ναιουρίξῃ

δύο ἢ τρία μέλη, ὅστις ἴστατο ὄρθιος ἄδων. Ἐκπληκτος ἐκ τῆς ἐπιτυχίας ταύτης ὁ μουσικὸς τὸν ἐδίδαξε τὰ ἀσμάτια « Α ! ν ᾶ σ ᾶ ς ε ἶ π ο μ α μ ᾶ » καὶ « Εἰς τὸ φ ἑ γ γ ο ς τ ῆ ς σ ε λ ἡ ν η ς ». Ὁ Αὐλὸς ὅστις ἐσπούδαζε δύο ὥρας καθ' ἐκάστην, ἐνιαιοῦρισε μετ' οὐ πολὺ ἐντελῶς τὰς δύο ὠδὰς. Τὰ ἄσμάτια ταῦτα δὲν ἤρκεσαν εἰς τὸν μουσικόν, καὶ προσεγγίζων ἤδη εἰς τὸ μελόδραμα, κατῳρθωσε, διὰ τῆς ὑπομονῆς, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ναιουρίξῃ τὸ μέλος τῆς γαλλικῆς τραγωδίας « ἡ εὐνοουμένη » « Ange si pur ! » μετὰ ἀκριβεῖς ἀφέκτου. Εἰς τὸ αἰσθηματικώτερον μέρος, ὁ Αὐλὸς ἔστρεφε περιπαθῶς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔθετε τὸν πόδα του ἐπὶ τῆς καρδίας.

Ὁ μουσικὸς, ὅστις ἄχρι τοῦδε ἀπέκρυπτε πᾶσι τὸν θησαυρόν του, συνήθροισεν εἰς τὸν οἶκόν του τινὰς ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ὀρχήστρας, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ τοῖς προσφέρῃ ἐν τέιον.

Ἐχεις εὐμορφον γάτον, τῷ εἶπεν εἰς ἐξ ὀλων. — Εἶναι ἐξ ἴσου εὐφυῆς ἀπήντησεν ὁ οἰκοδεσπότης, ὅσον εἶναι ἰδιότροπος. — Θὰ μᾶς εἶπῃς ὅτι δὲν τοῦ λείπει παρὰ ὁ λόγος. — Διατί ὄχι; Ἐπὶ τούτου, λαθῶν τὸ ὄργανόν του, ἤρχισε νὰ προανακρούῃ ἄμα τῇ ἐνάρξει, ὁ γάτος ὡς ἐὰν ἐμέτρηι τὰς παύσεις, ἤρχισε τὸ ἄσμᾶ του, πρὸς μεγάλην τῶν μουσικῶν ἐκπληξίν, οἵτινες ἐπευφήμησαν εἰς τὸ θαῦμα. Ἀφ' οὗ ἐνιαιοῦρισεν ὅλας τῆς συλλογῆς του τὰς ὠδὰς, ὁ Αὐλὸς ἔκαμε δύο ἢ τρία γρῦ γρῦ καὶ κατεκλήθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Οὐδὲν περιποιεῖ τόσων τιμῆν εἰς τὴν γυναῖκα, ὅσον ἡ ὑπομονὴ τῆς καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις. Καὶ οὐδὲν ἀτιμᾶζει αὐτὴν τόσον, ὅσον ἡ ὑπομονὴ τοῦ ἀνδρός τῆς.

Αἱ γυναῖκες ἢ δὲν ἔχουν τὸν νοῦν τους εἰς τίποτε... ἢ τὸν ἔχουν ἄλλου.

Ἐπὶ τούτου, λαθῶν τὸ ὄργανόν του, ἤρχισε νὰ προανακρούῃ ἄμα τῇ ἐνάρξει, ὁ γάτος ὡς ἐὰν ἐμέτρηι τὰς παύσεις, ἤρχισε τὸ ἄσμᾶ του, πρὸς μεγάλην τῶν μουσικῶν ἐκπληξίν, οἵτινες ἐπευφήμησαν εἰς τὸ θαῦμα. Ἀφ' οὗ ἐνιαιοῦρισεν ὅλας τῆς συλλογῆς του τὰς ὠδὰς, ὁ Αὐλὸς ἔκαμε δύο ἢ τρία γρῦ γρῦ καὶ κατεκλήθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

Ἐπὶ τούτου, λαθῶν τὸ ὄργανόν του, ἤρχισε νὰ προανακρούῃ ἄμα τῇ ἐνάρξει, ὁ γάτος ὡς ἐὰν ἐμέτρηι τὰς παύσεις, ἤρχισε τὸ ἄσμᾶ του, πρὸς μεγάλην τῶν μουσικῶν ἐκπληξίν, οἵτινες ἐπευφήμησαν εἰς τὸ θαῦμα. Ἀφ' οὗ ἐνιαιοῦρισεν ὅλας τῆς συλλογῆς του τὰς ὠδὰς, ὁ Αὐλὸς ἔκαμε δύο ἢ τρία γρῦ γρῦ καὶ κατεκλήθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

Οἱ ἀδύνατοι τὸν νοῦν δὲν σκέπονται ἢ ὅ,τι ποθοῦν, καὶ οἱ τὴν ψυχὴν πεπορωμένοι δὲν βλέπουν ἢ ὅ,τι εὐχονται.

Κατὰ τῆς ἀναισχυντίας ἀδυνατοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ νὰ ἀντιπαλαίσωσιν.

Αἱ γυναῖκες αἰτινες ψιμιυθιοῦνται, θέλουσι νὰ κοκκινίσωσιν ἐξ ἀναισχυντίας.

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνὸς
ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντὴς καὶ Ἐκδότης
ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίαις

Ἐσωτερικοῦ	δραχμαὶ 8.
Ἐξωτερικοῦ	φρ. χρ. 9.

Οἱ Συνδρομηταὶ θὰ μετέχωσι ἐξ ἴσου τῶν κερδῶν τοῦ λαχείου ὁ ὁμολογιῶν λαχειοφόρων τῆς Ἑθν. Τραπ. τῆς Ἑλλάδος, ὧν οἱ ἀριθμοὶ θὰ δημοσιεύωνται πρὸ τῆς κληρώσεως.

Τὰ Ἐπισκεπτῆρια τῶν συνδρομητῶν θὰ ἐκτυπῶνται δωρεάν ἀποστέλλομένου μόνου τοῦ χάρτου ἢ τῆς ἀξίας αὐτοῦ δραχμῆς μιᾶς.

Αἱ εἰδοποιήσεις (ρεκλάμα) τῶν Συνδρομητῶν θὰ δημοσιεύωνται δωρεάν.

Εἰς τοὺς ἀναλαμβάνοντας τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν δίδεται προμήθεια 10 ο/ο

Αἱ Συνδρομαὶ προπληρώνονται